

**R. P. Christophori De Ortega È Societate Iesu, Quondam
Scolasticæ Theologiæ publici Professoris, ac ejusdem
Facultatis Præfecti ... Theologia Controversiarum
Dogmaticarum, & Scholasticarum, de Divina ...**

**Ortega, Cristóbal de
Lugduni, M.DC.LXXX.**

2. Media formalia pro futuris absolutis m´naturalibus cognoscendis
hactenus assignata referuntur & confutantur.
-

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94274](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94274)

futuricio apponatur, ac inferatur, ut nuper dicebamus, frustra omnino eiusmodi decretum inducitur, cum ut futuricio contingens conditionata ponatur, ac scientia naturalis, & necessaria, seu non proprie media, à Deo in illo, tanquam medio cognoscatur: idcirco ex primis illis doctores ad neutrum horum eiusmodi decreta admittunt, sed respiciunt, ut citato loco vidimus, solum autem eis anuntiant, ne scientiam mediam & liberam circa sua decreta omnino absoluta pro priori signo ad absolutam eorum conceptionem admittant in Deo; scilicet posita in hypothetico, & pro conditione ante eius absolutam purificationem occasione, & motivo, sub quo absolute posito decreto à Deo absolute concipiendum est: inde enim ad similem scientiam mediam liberam, nec naturalem de contingentibus admittendam molestam ipsi, atque inevitabilem consecutionem (in qua omnia sua principia deessent animaduertunt: eo vero decreto conditionato pro decretis conditionatis Dei conditionate statuendis in priori illo ante purificationem conditionis, seu occasione, ex qua absolute posita decretum absolute habendum est, aliquid antecedenter connexum cum futuritione eius decreti conditionata assignantur, in quo naturali nec media libera scientia cognoscitur, videtur Alvarez 2. de Auxil. d. 7. p. 8. Zumei tom. 2. Opuscul. d. 2. p. 2. concl. 5.

3. Itaque alterutro ex his ratione præfati Thomistæ forma contingentia conditionata pro eo statu in suis ex parte actus, subiective absolutis, ex parte obiecti, seu obiective conditionatis decretis, tanquam in mediis formalibus ad ea futura cognoscenda determinantibus, à Deo cognosci docent. Sed cum hoc quod vtriusque commune sit, (nempe eiusmodi decreta ad futuritionem conditionatam contingentium, vel formaliter, vel actiue apponendam necessaria præcedere satis fuit à nobis dissectum d. 6. q. 1. c. 3. ubi ex initio ostendimus, ea decreta necessario præcedentia, ut quouis modo futuritionem contingentium conditionatam, eiusque obiectum veritatem apponant, multiplex ex capite non replicando hic, & repetendo sita esse, & repugnantia. Ratio vero ob quam à doctores eorum nonnullis admittuntur, est: eius efficacia magni consequentia suæ doctrinæ interesset, infirma tamen est: etenim, cum decreta hæc ex parte actus absoluta sint, atque absolute à Deo concipiuntur de conditionata contingentium futuritione, & quidem ob aliquod motum ab ipso concipiuntur, ac proinde sub eo motivo in hypothetico, & pro conditione posito vere concipienda habendaque eiusmodi decreta Deo sunt.

4. Rogo ergo hocce: an veritas illorum decretorum conditionata, eorumque conditionata futuricio pro priori ad absolutam eorum futuritionem, & veritatem aliud decretum absolutum ex parte actus, & conditionatum ex parte obiecti in Deo supponat, vel secus? si supponit, in futuritione, & veritate conditionata huius instauratur argumentum: an simile aliud pro illo suæ conditionate veritatis, & futuritionis statu supponat, necne? & de illo rogitur quæstio: an simile aliud supponat? & sic de aliis, & aliis prius supponendis quousque in infinitum abeat præcedentium decretorum absolutorum subiective, & obiective conditionatorum. Sin autem nullum antea de eorum pro illo signo, & priori futuritionis conditionate decreti primi absoluti ex parte actus, & conditionati ex parte obiecti supponi debere, ac necessario præcedere dicat, ut illius veritas & futuricio contingens conditionata necessario consistat: ergo absolute verum est ad futuritionem, & veritatem contingentis conditionatam decreti de illa absoluti ex parte actus, & conditionati ex parte obiecti præcedentia opus non esse. Patet: quia, si opus eius præcedentia ad futuritionem & veritatem contingentem conditionatam foret, nullum contingentem habere illas absolute decreti eius præcedentia posset. Confirmatur: quia antecedentiorum fundamenta, vel de omni futuritione, & veritate contingentis conditionata probant, vel de nulla probant: ut constat ex citata, d. 6. q. 1. in solutione argumentorum, ut diximus d. 6. q. 2. c. 1. n. 10.

5. Alter à doctorum doctorum nonnullis Soaristis decreta ista subiective absoluta, & conditionata obiective ad media formalia cognitionis diuinæ de futuritione, & veritate contingentis conditionata aduocari possent, Non, quia alias eam Deus non cognosceret, secundum seipsam

Christoph. de Ortega, de Deo Uno, Tomus I.

independentem ab eiusmodi decreto; sed quia eiusmodi decretum de futuritione contingentis conditionata, etsi non necessarium ad ipsam, eiusque veritatem apponendam potest Deus in eorum sententia pro suo arbitratu, & libertate concipere, ut Soarez sæpe eiusque Assessor defendunt: eo vero semel concepito, tanquam medio in quo uti Deum posse, ut eam futuritionem, & veritatem contingentis conditionatam infallibiliter cognoscat in eorum sententia, & modo assignandi media diuinæ cognitioni de extrinsecis aliis obiectis, & veritatibus consecutarium est, ut constat ex dictis q. 2. Sed neque hæc doctrina admittenda nobis est. Primo ob rationes, quibus Deum omni mediis ad alia in ipsis cognoscenda interdictum vniuersum ostendimus. Secundo ob rationes, quibus in simili nihil diuinum medium, in quo alia à se possibilia adhuc, cognoscat Deo esse posse q. 2. ostendebamus. Tertio quia eiusmodi decreta de futuritione conditionata contingentis Deo impossibilia fortasse sunt. Quia, nec ante credendum, nec comitanter decerni à Deo potest, quin eius contingentia, & libertas pessum eat. Posita vero, ac præsupposita aliunde eiusmodi conditionata contingentis futuritione, incepte Deus decerneret, ut sit, & ponatur, quod positum ut ita decerneret præiudicet: quo circa actu complacentie, circa sic præcognitam conditionatam contingentis futuritionem ferri, ut tumum, Deus posset, de quo citata controu. 4.

6. Tertio possent in mediis formalibus Deum ad conditionatam contingentis futuritionem cognoscendam determinantiibus recenseri, tam dicta proxime de ea futuritione scientia, ut supra ex nostris Doctoribus plures de scientia simplicis intelligentie, & comprehensione possibilium media formalia, & determinatiua Deo esse, ut possibilia rursus cognosceret, philosophabantur. Cæterum de complacentia Dei erga conditionatam contingentis futuritionem, siue Deo possibili, examinandum est citata controu. 4. Secundo eius possibilitate, imo existentia in Deo admissa, sicut de eadem contingentis futuri futuritione diuina scientia non potest non admitti, neutrum medium formale in quo Deus conditionatam contingentis futuritionem iterum cognoscat dicendum nobis est: cum ob impossibilitatem vtius mediis ad aliud quidpiam cognoscendum in Deo demonstrandum qu. 4. tum ob inconnexione cuiusvis prædicati diuini cum creatis obiectis, pro quouis statu consideratis, & rationes reliquas datas qu. 2. ex quibus omnibus concludo, nullum medium formale assignatum, vel assignabile esse Deo, in quo conditionatam contingentis futuritionem cognoscat: quare illa in seipsa semel directe cognoscere, nec in alio aliter cognoscere rursus posse.

CERTAMEN II.

Media formalia pro futuris absolutis naturalibus cognoscendis hæcenus assignata referuntur, & consulantur.

1. **F**utura absoluta vel sunt respectu causarum suarum secundarum necessaria, quia à causis ad vnum determinatis proueniunt: quare, & quatenus ex parte ipsarum est, cum sui futuri effectus negatione inconiungibilibus: vel sunt respectu suarum causarum secundarum contingentia, & libera, quia, cum causæ determinatæ ad vnum de sese minime sint; sed indifferentes ad vtrumvis potestatis, quatenus ex ipsis est, æque cum futuris de facto ab ipsis, atque eorum negationibus, extrinsecus aduersis, & coniungi possent, & de facto coniungerentur: cum autem nihil eternum necessariz existentia pro vlla duratione de se sit, sed in sui existentia diuina potestati, atque arbitrio subiacet, ab eisque dependeat, sit, ut futura omnia creata in sui existentia pro quavis duratione respectu Dei causæ ipsorum primæ, & præcipuæ, quare & absolute contingentia liberaque sint: etsi, quia à causis naturalibus secundis, ac non liberis oriunda necessaria appellantur: quæ vero à causis secundis liberis sunt pro earum arbitrio de facto apponenda contingentia

X X

vocantur,

vocantur, & libera: contingentia nimirum, & libertate speciali, quam respectu causarum suarum secundarum habent, alique naturalibus effectibus futuris respectu suarum causarum secundarum deficit: quare non attendita contingentia, quam utraque respectu cause primæ Dei habent communem, sed, quam respectu causarum secundarum, quædam ex illis habent, alia vero non habent, hæc naturalia, & necessaria futura, illa vero contingentia, & libera futura, ex peculiaribus quorumque ex eis rationibus, & quasi characteribus, absolute nominantur.

2. Quoad futura igitur necessaria eo sensu à causis naturalibus, acque in actu primo determinatis in eis diuinis omnibus, tanquam in mediis, cognosci à Deo dici in primis posset, in quibus cognosci à Deo futura alia contingentia auctores postmodum referendi docuerunt: tutiusque id asseretur, cum eorum mediorum plura in futuris naturalibus, & necessariis libertatem, & contingentiam non inueniant, quam in contingentibus, & liberis futuris videntur euertere. Aliunde tamen ea media ad cognoscendum necessaria, & naturalia futura Deo repugnare ex mox dicendis de cognitione contingentium in mediis esse demonstrabit. Ad spectatiora igitur media Deo ab authoribus assignata pro futurorum naturalium, & necessariorum cognitione veniamus. Theologorum igitur plerique, cum videant eorum naturales causas secundas ad illa apponenda de sese determinatas esse, ac proinde ab illis cum reliquis conditionibus, & requisitis creatis ad agendum futurorum eiusmodi pro sua duratione absolutam existentiam necessario deduci, in eis, ita instructis, tanquam in mediis ea futura cognosci à Deo communiter consentiunt.

3. Ea tamen media his terminis, & vocibus assignata rescinduntur primo ex generali principio nostro tacto super quætionibus præcedentibus. De repugnantia cognitionis Dei de vno obiecto in alio tanquam in medio, vt qu. 5. probabimus. Secundo specialiter ex summa infallibilitate physica, & metaphysica scientie cuiusvis diuinæ, quæ cognitioni huius naturalium futurorum in suis causis naturalibus etiam cum requisitis ad operandum deficeret. Posita quippe determinatione, quæ operandi suos effectus, in suis causis naturalibus, adstantibus etiam conditionibus, & requisitis omnibus liberum physicæ, & metaphysicæ Deo est cum illis concurrere, vel secus, sine cuius concursu præfata causa nequeunt operari: ergo positis absolute causis naturalibus cum requisitis omnibus ad operandum, potest earum effectus, & physica, & metaphysica possibilitate absolute deficere, est evidens consequitio: ergo, & scientia, quæ in eis ita instructis causis naturalibus suos effectus absolute esse repræsentat, ac iudicat, tam physicæ, quam metaphysicæ falsa esse absolute potest. Patet: quia ex vi, & determinatione illarum, ita instructarum repræsentat, iudicatque absolute effectus, qui ab eis disjungi absolute, ac non esse, tam physicæ, quam metaphysicæ possunt: aut scientia, quæ tam physicæ, quam metaphysicæ falsa esse absolute potest fallibilis utroque genere absolute est, non infallibilis, vt omnis Dei scientia esse debet.

4. Vigetur: quia diuina scientia quævis debet esse physicæ, & metaphysicæ absolute infallibilis, non utrumque sed diuine: atque, etiam si existentia causarum naturalium cum omnibus requisitis ad operandum connexa physicæ, & metaphysicæ absolute esset cum existentia suorum effectuum scientia huius in causis eorum habita, etsi absolute infallibilis physicæ, & metaphysicæ foret, tamen non esset diuine, seu diuine Deo infallibilis: ergo eorum cognitio in suis causis naturalibus, cum omnibus etiam requisitis ad operandum Deo est impossibilis: siquidem non, nisi diuine, Deoque digne infallibilis scientia in Deo admitti potest. Staretur minor: quia causarum naturalium existentia, physicæ etiam ac metaphysicæ connexa cum existentia suorum effectuum, solum dicit connexionem vtriusque generis, & inseparabilitatem existentie causarum ab existentia suorum effectuum, creatam quidem, non diuinam, vt patet, quæ longe, imo infinite maior, (vt sæpe in simili ostendimus) est: ergo solum potest fundare infallibilitatem physicæ, & metaphysicæ scientie illius creatam, non diuinam. Patet: quia infallibilitas diuina necessitati, & connexioni diuinæ

medii cum termino, seu extremo in illo cognoscendo inniti solummodo potest: siquidem indefectibilitas, & necessitas veritatis diuinæ scientie, sicut, & cuiusvis prædicati diuini, immanens maior, constantiorque indefectibilitas, & necessitate quavis creata esse debet: quare solum indefectibilitati, & necessitati alicuius prædicati diuini, quod deficientibus ab existentia imo etiam à possibilitate (si fieri posset) creatis omnibus, nihilominus constiteret.

5. Dices: Dei interesse suam scientiam infallibilem physicæ, & metaphysicæ, etiam diuine reddere: quare non posse non solum concursum causis naturalibus, ita dispositis exhibere; nisi antecedenter ad suam scientiam de effectibus illarum in ipsis, tanquam mediis, oppositum ipse decreuerit: tunc enim non effectus in ita dispositis causis, sed eorum negationes in suo decreto non concurrenti infallibiliter quidem infallibilitate diuina cognoscet. Contra tamen primo: quia vel pro illo priori, quo eius scientie effectuum in causis naturalibus, & cause, & effectus obiective præcedunt adest pro signo priori ad effectuum positionem causarum determinantium Deum ad effectuum suorum cognitionem positivè decretum diuinum concurrere cum ipsis, vel non præcedit, sed ab eo, vt minimum, præcenditur si positivè præcedit, non quidem in causis naturalibus creatis, etiam cum omnibus creatis, requisitis tantum (vt ea scientia ferebat quam impugnabimus) sed in eis, & decreto, tanquam medio ad quatuor naturales effectus à Deo cognoscuntur: de quo postmodum cum aliis pugnabimus: fin vero non præcedat decretum concurrere positivè pro signo, sed saltem præcendatur pro illo: in primis, scientia eiusmodi infallibilis diuine non erit, cum nullo prædicato diuino innitatur. Secundo: liberum Deo physicæ, & metaphysicæ erit velle, aut non velle, cum ita dispositis causis naturalibus concurrere: quare, nec scientia effectuum in ipsis physicæ, ac metaphysicæ infallibilis absolute, nedum diuine, erit, vt arguebam.

6. Dices: eam connexionem necessariam, & infallibilem, etiam diuinæ, tribui mediis, nempe causis naturalibus dispositis, non à decreto pro earum signo anteriori ad effectus in illis cognoscendos sed à scientia diuina horum in ipsis in primis deferitur conclusio, cum ad connexionem necessariam mediis cum effectibus, seu extremo in illo cognoscendo non solum naturales causas dispositas, sed diuinam aliquid vicius requiratur. Secundo nugatur solutio: ideo enim asseritur cognosci à Deo effectus naturales futuros in suis causis naturalibus dispositis, tanquam in mediis, quia hæc cum illis necessariam habent, & indefectibilem connexionem: ideo autem eam habere nunc dicitur, quia in eis tanquam mediis à Deo cognoscuntur. Tertio si ea necessaria, & indefectibilis connexio causarum naturalium dispositarum cum suis effectibus à scientia diuina horum in illis sit, cum ante assensum scientie cum diuinum prænotici à Deo debeat, vt vi, & determinatione causarum naturalium dispositarum absolute existentie effectuum pro cuiuscunque duratione sine futuri rationi assentiantur: fiet plane, vt pro priori illo obiectum diuina hæc scientia primam sui absolutam existentiam præcedat, sitque absolute, antequam absolute sit contradictione manifesta. Denique à priori: quia scientia omnis, vt certa sit, debet supponere obiecti certitudinem, & constantiam: quare, si alicuius in alio tanquam in medio scientia sit, huius cum illo necessariam connexionem debet supponere: non contra certitudinem mediis scientie certitudinem obiectivam, siue connexionem cum termino in illo noscendo fortitatur.

7. Dices: verum esse certitudinem obiectivam, siue connexionem indefectibilem mediis cum extremo in illo cognoscendo debere ad scientiam supponi, nec posse à scientia ipsa formaliter præstari, vt argumenta conuincunt: exterum posse medio certitudinem obiectivam cuiusque indefectibilem connexionem cum extremo in illo cognoscendo finaliter causari, vt plerique, imo omnia, quæ ex hinc quouis sunt, etsi eorum existentia finis existentiam physicæ, siue in genere cause formalis, siue efficientis antecedant, suam tamen existentiam ab hoc in alio genere cause finalis nihilominus habent: cum ergo Dei (vt hi dicebant) inter sit scientiam infallibilem, etiam diuinam, habere, vt eam ita assequatur medio connexionem indefectibilem proinde

videre ob illam tanquam finem tenebitur, sicuti & de mediis ad finem à se intentum atque tendentibus. Contra primo: quia ex eo, quod Dei interit scientia sue de quocunque obiecto infallibilis Deo digna, non inferitur eam scientiam habentem, quæ ex obiecto infallibili diuina non sit, vi hanc de naturalibus effectibus in suis causis naturalibus fore probamus: imo vero probatur potius ab eadem scientia Deum suam diuinam infallibilitatem in cognoscendo maxime abhorre: contra secundo: quia infallibilitas Deo digna diuinæ scientiæ attributorum naturalium Dei est, ipsius naturam necessario nullo eius studio, arte, aut providentiā consequens, neque ex ipsius intentione pendens.

8. Contra tertio: quia id, quod à Deo ex fine infallibilitatis scientiæ huius sue prouidetur ultra causas naturales dispositas ad connexionem earum indefectibilem cum suis naturalibus effectibus absolute futuris, vel creatum est, vel increatum? Insignabile est firmius aliquid, creatum continetur actibus cum eis effectibus, quam causæ naturales ita dispositæ cum ipsis coniunctæ sint: ac prout scientia hæc physice, ac metaphysice fallibilis absolute erit: insuper non erit infallibilis diuina: Deoque digne, ut præfata argumenta demonstrant: sin autem diuinum aliquid ad eam indefectibilem connexionem à Deo prouideretur iam non in causis naturalibus dispositis solum, ut hæc ferebat sententia, sed in illo etiam diuino in prout effectus naturales futuri, tanquam in medio, à Deo cognoscuntur, quod in iam referendas, & refellendas sententiæ alias relabatur. Contra tertio: quia illud diuinum nihil aliud esse potest præter decretum concurrentis, cum causis ita dispositis; quod ob exigentiam causarum naturalium absolute existentium; & absolute dispositum libere à Deo concipitur, potestque ab ipso non concepti, ut in igne Babylonico, alitque quam plurimis miraculis patet; non autem concipitur decretum concurrenti ob scientiæ infallibilitatem; alioqui & necessario conciperetur: & quamuis libere, non tamen ob exigentiam causarum naturalium absolute positarum, & dispositarum (quod absonum, & contra omnes Philosophos, & Theologos est) siquidem morium, & finis infallibilitatis scientiæ huius sue, & antequam est, & necessario à Deo obtinendum.

9. Soarius noster sententiæ impugnatae difficultates videns cum nostris communiter negat in causis naturalibus absolute positæ ac dispositis futuros absolute effectus suos à Deo cognosci posse, ac solum conditionate cognosci à Deo, nempe sub conditione concursus sui, ut si absolute existenti, & applicato igni non subtraxerimus concursum calefaciendi, vel inguendi lignum: et quo consequens, ut in eis ita positæ, & dispositæ causis, & non subtrahendo, sed absolute posito concursu suo, operationes, & effectus naturales absolute futuri à Deo cognoscantur. Hæc tamen opinio, ut verba sonant, quoad neutram partem, defendi à nostris vix potest, etsi aliquatenus ad effectus causarum secundarum etiam liberarum, cum harum concursu & operatione non identificant, sed titulo Primatus Dei in causando physice præuium, & antecedentem naturam esse volunt: in nostrorum vero verumque concursum identificante sententiā idem in statu conditionato sub sui ipsius conditione cognoscitur: stolidè nimirum, si causæ secundæ naturales operentur operabuntur: & in statu absoluto ineptia non minori: operabuntur, quia operabuntur. Secundo, etsi hæc non obessent, tamen cum concursus Dei ad extra diuinum aliquid intrinsecum non sit sed pure creatum, eiusque cum effectibus creatis naturalibus connexio, etiam si pure creata; scientiæ illi solum imitens non erit infallibilis, Deo dignæ, seu diuinæ, ut supra ostendebamus: atque hæc impugnatio Thomistæ concursus Dei à concursu creature realiter diuidentes æque confutantur, ut patet.

10. Tertia sententiā est: eiusmodi naturales effectus cognosci à Deo in causis suis naturalibus absolute positæ, & dispositis, ac decreto Dei concurrenti cum ipsis, æque hæc credo Soarii, & nostrorum mentem esse, eam negationem subtrahendi concursum, siue pro eorum conditionata à suis causis futuritione in hypothesi ponunt, æque absolute pro eorum futuritione absoluta in suis causis.

Christoph. de Orreaga, de Deo Vno. Tomus I.

sis à Deo cognoscenda: ita ut negatio subtractionis concursus non formaliter (quo pacto idem quod concursus Dei identificatur iuxta hos doctores cum causarum concursu, & operatione est, siquidem negatio subtractionis formalis concursus, quæ negatio concursus est; affirmat concursum subtractione formaliter negatum) sed virtute, & in sua causa quæ decretum concurrenti est ab hisce Doctoribus intelligatur. Sed aduertendum est, Vasquez nostrum, & Asseclas Vasquianos, atque vniuersim Doctores omnes, siue præfatos, siue iuniores, qui libertatem absolutam diuinorum decretorum non intrinsecè prorsus Deo formaliter, & prædicato constituunt, sed extrinsecè effectu, & operatione, quam ponit, hæc intelligentia, & explicatione minime iuuari: siquidem in decreto siue in hypothesi ad futuritionem operationis & effectus naturalis conditionatam, siue absolute ad absolutam positam, eadem naturalis operatio in horum omnium sententiā continetur.

11. Sed tamen hi etiam, qui decretum liberum Dei intrinsecè Dei adæquate constituunt, sententiā impugnant aliunde. Primo: ob usum mediæ ad cognoscendum in eo aliud Deo impossibile, ut ostendimus q. 5. Secundo: quia, cum non in solo decreto diuino atque ob illius solum connexionem indefectibilem causis cum suis naturalibus operationibus, & effectibus communicatam siue extrinsecè assistentem (alioqui in eo solo atque ob eius solum cum operationibus, & effectibus connexionem, hi à Deo contra hanc sententiā cognoscuntur) sed in causis etiam naturalibus, & earum determinatione cognoscantur, scientiæ hæc non erit infallibilis prorsus diuinæ, cum aliqua mediæ adæquate parte creato alicui, nempe causis naturalibus, innitatur, ex quibus ab infallibilitate omnino diuina decidat, & claudicat: concludendum igitur ex dictis hoc certamine erit effectus naturales absolute futuros in suis causis absolute positæ, & dispositis, siue seorsim, siue cum decreto concurrenti diuino coniunctim sumptis à Deo tanquam in medio nullatenus cognosci.

CERTAMEN III.

Media formalia, in quibus Deus futura libera creata cognoscere habentur dicitur, recensentur.

1. Thomistæ Dominicani Recentiores, siue Banistæ ex rigidioribus aiunt: liberos arbitrij creati actus siue operationes absolute futuras in physica Dei causæ primæ præmotione præuiæ, siue physica qualitate creaturæ nostrum arbitrium antequam natura ad operandum adigente, ac ineluctabiliter physice prædeterminante, tanquam in medio, cognosci à Deo: ideoque præmotionem hanc, & prædeterminationem à Deo physicam arbitrij nostri excogitant, ut non obstante operationum eius contingentiā, & libertate scientiæ de illis diuinæ infallibilitatem (quam aliter intelligere non poterant) ostenderent; atque obfirmarent: iidem decretum Dei efficax prædeterminationem physicæ admittentes, eadem ratione in ipso, tanquam in medio, eiusmodi contingentes; & liberos creati arbitrij actus cognosci à Deo affirmant; siue (quod idem est) in decreto Dei concurrenti ex parte sua cum arbitrio creato, ita referuntur ab eisdem Richardus in 1. d. 38. a. 1. Durand. ibi Scotus d. 39. quæst. 1. §. visio de contingentiā. Alex. 1. p. quæst. 27. m. 7. & Caiet. 1. p. quæst. 14. certo vero docent Bañez ibi q. 13. dub. 3. Ledesma de auxiliis de scientiā futurorum contingentium dub. 2. a. 10. ad 15. Aluar. de auxil. d. 12. & lib. 9. d. 92. Nauarræ controu. 19. §. 1.

2. Thomistæ vero ex Recentioribus, qui præfata sententiā duriciem ferre non possunt, ac subinde non physicam, sed moralem solum præuiam præmotionem à Deo, atque prædeterminationem arbitrij nostri admittunt, in ea morali præmotione, ac prædeterminatione nostros liberos actus cognosci tanquam in medio fatentur, ac subinde in decreto eius præmotionis & prædeterminationis arbitrio creato immittendæ cognosci à Deo actus nostros liberos.

XX 2

fateri